

UN TRENCA-CLOSQUES FATAL, PER A RONALD REAGAN

La soledat del president

La teranyina que els distints mitjans de comunicació han teixit al voltant del president dels EUA, arran de l'afer «Irangate», amenaça de deixar-lo a soles, de provocar la dimissió, un a un, dels seus col·laboradors més pròxims.

V. Partal

El 29 de novembre **Ronald Reagan** despenjà el telèfon en la Sala Oval de la Casa Blanca. La seua eficaç secretària, **Kathleen Osborne**, ja havia marcat el número demanat pel president. A l'altra banda del fil telefònic hi havia la residència de **Richard Nixon** a Saddle River, New Jersey. «¿Què faig, Richard?».

La pregunta no tenia una resposta fàcil, però l'ex-president republicà víctima del Watergate fou clar: «Talla tots els caps que calga, no et fies de ningú i conta tot el que sàpigues».

Quan Reagan penjà el telèfon, la seua vista degué topar amb el cartell que penja sobre la seua taula de treball «It can be done» («Pot fer-se») ¿Podia fer-se allò? ¿Podia, per exemple, accedir a les peticions que dimitiesca alguns dels seus més entranyables col·laboradors, con ara **Will Casey**, el cap de la CIA, **Donald Regan**, el cap del gabinet, o **George Shultz**, el secretari d'estat?

Reagan té fama de ser lleial fins a l'estupidesa. Però aquesta vegada les pressions són molt fortes. **Henry Kis-**

singer o el senador **Richard Lugar**, gran amic del president, així li ho han demanat. **Nancy**, la inefable Nancy, també. I aquesta petició de la seua esposa ha desfermat una de les anècdotes més significatives de la crisi. Se sap que Reagan arribà a escridassar-la dient-li: «deixa'm en pau» i ordenant-li que no ficàs cullerada en els seus problemes. Aquesta actitud, impensable només fa unes setmanes, és reveladora de l'estat de tensió en què es troba el president nord-americà, que observa com la teranyina que els periodistes han anat teixint al voltant de l'*Irangate* amenaça deixar-lo sol o, en el pitjor dels casos, d'acabar amb la seua presidència abans del 1988.

El dòmino dels càrrecs

De fet, ja han anat caient col·laboradors seus, importants col·laboradors seus. És el cas de **John Poindex-**

ter o el d'**Oliver North**. Aquest darrer sempre havia presumit de tenir fil telefònic directe amb Reagan i de despatxar dues vegades per setmana en la Sala Oval amb el president. Reagan, quan ja no tingué més remei que acomiadar-lo, ho féu amb una frase curiosa: «Ell és un heroi nacional».

La llista de dimissions amenaça ja el president de l'estaf governamental, **Don Regan**, sobre el qual pesen les amenaces dels líders republicans del Senat. Aquests creuen que hauria de dimidir si es descobris la seua participació efectiva en l'operació de venda d'armes a Iran. De moment, però, no sembla que pense fer-ho, tot i que els analistes polítics coincideixen a assenyalar que serà inevitable que diga adéu al 1600 de Pennsilvània, segurament abans de la primavera. En la mesura en què avancen les investigacions, i en la mesura en què la CIA

puga veure's implicada també, **Bill Casey** haurà de fer les maletes. En qualsevol cas, serà una decisió personal d'ells dos, ja que és fora de dubtes que el president —seguint el seu estil— no demanarà la dimissió de cap dels seus col·laboradors. **Larry Speaks** també ha marxat pel seu compte. **Regan** i **Casey** hauran de fer igual.

Pel que fa a **Shultz**, la cosa ja comença a ser més complicada, en el sentit que el secretari d'estat s'havia alliberat de les complicacions de l'*Irangate*, gràcies a la seua coneguda posició de duresa davant el terrorisme. Era impensable que pogués estar complicat en una operació que forniria d'armament el país que ell mateix assenyalaria com el màxim responsable del terrorisme internacional. Però la polseguera armada per aquest afer ha acabat per tocar-lo d'una manera tangencial, en descobrir-se que havia

convençut el soldà de Brunei perquè lliurés uns quants milions de dòlars a la contra, a través del ja famós compte bancari secret de la CIA a Suïssa. Aquest descobriment implica, d'una banda, que **Shultz** intentà evitar les pressions del Congrés que només havia autoritzat l'enviament de 27 milions de dòlars en concepte d'ajuda humanitària a la contra i aconseguir una finançació no controlable pel legislatiu i, de l'altra, que coneixia l'existència del compte bancari suís. **Shultz** fins ara s'havia llavat les mans en tot l'afer.

Serà difícil que ho pugui seguir fent.

Amb aquest panorama al davant dels seus ulls, no és estrany que Reagan preferís retirar-se al Ranxo del Cel el Dia d'Acció de Gràcies. Dissabte passat, en una allocució radiada, reconegué, per primera vegada, que hi havia hagut errors en l'operació McFarlane i la seua aposta sembla que va pel camí de deixar passar les vacances legislatives de Nadal i per posar en funcionament, aleshores, dos comitès especials del Congrés, un per cada cambra, que es dediquen a investigar tot el complicat afer a l'estil dels comitès creats durant el Watergate.

Reagan tractarà, en qualsevol cas, d'evitar de ser involucrat directament en la crisi. Però resulta que, de sobte, els americans han descobert que aquelles coses que els feien gràcia del seu president ja no són tan divertides.

Reagan i Nancy, inefable. Baix, Shultz: «Jo no en sé res».

Abans, qualsevol ciutadà dels Estats Units podia fer un panegíric de la «naturalitat» amb què Reagan s'adormia al mig dels Consells de Seguretat o de com era de pragmàtica i divertida la seua frase «¿1 jo què haig de dir?», pronunciada sempre quan acabaven d'explicar-li alguna qüestió d'estat d'una importància incomprendible per a aquest vell actor de cinema de 75 anys d'edat.

Però ara els mateixos americans es pregunten sorpresos, com pot ser que el seu president no s'assabentàs de les operacions que la seua administració preparava. ¿Estava adormit mentre ho parlaven? En quatre setmanes, Reagan perdé 21 punts en els sondeigs de popularitat i dilluns, dia 1 de desembre, ja ultrapassava cap avall la fatídica barrera del 50 per cent. Només un 47 per cent dels ciutadans prestaven suport a la seua actuació. Però hi havia un 53 per cent que estimava que estava amagant la veritat i que la crisi era tan greu almenys com ho fou Watergate. Mai Reagan no havia vist tan amenaçada la seua popularitat. A la sala d'estar del primer pis de la Casa Blanca la notícia caigué com una bomba. Reagan sempre ha governat basant-se en els sondeigs d'opinió. Ara li costava creure que començaven a ser-li desfavorables. Al seu costat, només Nancy.

A les sessions estratègiques on es decidí l'operació McFarlane participaren **Don Regan, Edwin Messe, Caspar Weinberger**, el mateix **Reagan**,

Bush, Shultz, Casey i el secretari del tresor, **James Baker**. Regan, Casey i Shultz ja veuen penjar d'un fil el seu futur. De vuit, tres. I la soledat comença a estendre's al voltant del president.

Les dues obsessions del president

Segurament, el punt més curiós de tot l'afer rau en el fet que són dos dels grans temes reaganians els que han portat el president a la soledat actual, la més difícil des de l'inici del seu mandat.

El terrorisme, la lluita antiterrorista, i l'obsessió antisandinista es conjuguen en l'operació McFarlane —operació Recovery, segons la terminologia CIA—. La lluita contra el terrorisme, principalment l'islàmic, i el setge sobre Nicaragua han estat, precisament, els dos temes que han fet més popular al seu país el president Reagan. Curiosament, ara són els mateixos els temes que podrien acabar amb ell.

L'operació començà l'estiu del 1985 quan el ministre israelià d'Afers Exteriors telefona a **Robert McFarlane** per informar-li que elements «moderats» del règim islàmic iranià podrien estar interessats a entrar en contacte amb el govern nord-americà, per aconseguir material de recanvi per als seus avions i carros de combat de procedència americana. (Abans de la revolució khomeynista, Iran posseïa el més complet material

Reagan, amb Bush, al 81, quan el segrest

nord-americà en els seus exèrcits, gràcies a la catalogació de què gaudia com a país més fidel en la zona.) A canvi dels recanvis, els iranians oferien intercedir davant les milícies xiïtes libaneses i aconseguir l'alliberament de diversos ostatges occidentals en el seu poder. McFarlane pensà que era una bona ocasió també per preparar la successió de l'*ayatollah*, si era

Matar el missatger

Ernest Udina

Tot plegat s'ha ben comparat al Watergate de fa catorze anys. Més encara quan el mateix Reagan demana consell a Nixon i aquest no dubta a dir-li que ha d'actuar ràpid, cosa que ell no va fer quan els seus assessors li deien que allò del Watergate era una tempesta a la premsa que s'apagaria en tres dies.

El que més copsa en tot aquest procés és la comprovació del fet que gradualment Reagan es va quedant sol. Fent cas a Nixon ha actuat ràpid, nomenant un fiscal especial i donant les investigadores al comitè especial del Congrés. Vol demostrar que no ha mentit, però de moment tothom se sent insegur al seu costat

i, malgrat que hagi dit que molts li truquen per animar-lo, ha caigut en els barems de l'opinió pública, que creu que el president estava assabentat de tot.

Si així es revela —tant el fiscal com el comitè especial del Congrés s'han posat a investigar a fons— potser la sort de Reagan no serà altra que la mateixa de Nixon. Tot i així, això avui apareix com a improbable. Els mateixos demòcrates temen que una nova dimissió obligada del president ja no aparegui com una excepció i sumeixi la institució presidencial en una crisi de difícil recuperació. El sistema polític dels Estats Units quedaria greument tocat.

Aquest temor no exclou, però, el problema de fons. Si Reagan no sabia que els diners de les armes venudes a Iran anaven a parar a la «contra» nicaragüenca, confirma la seva imatge de l'home que quasi mai parla a les reunions i sempre pregunta als seus assessors: ¿Què he de dir? Una imatge d'impreparació i impotència fins ara perfectament dissimulada per les campanyes d'imatge. Reagan seria aleshores un incompetent. Si en sabia, en canvi, dels diners, la seva traïció als congressistes, que havien d'estar assabentats d'un afer tan greu, el condemna per a continuar l'exercici de la presidència.

Reagan, amb Bush, al 81, quan el segrest d'ostatges nord-americans.

Al novembre, míssils EUA de la classe Hawk arriben a Teheran a través d'Israel. **Caspar Weinberger** comença a preparar el noliejament de vaixells per traslladar la part més pesada de material a l'Iran. El president Reagan signarà al mes següent una ordre secreta autoritzant la venda de les armes transportades per determinats vaixells al règim islàmic de Teheran. La primera càrrega «legal» arriba al febrer. Al maig, **McFarlane** i **North** viatgen a Teheran (McFarlane disfressat de mecànic), per tal de mantenir converses amb membres de l'exèrcit iranià. Quan **Khomeyni** se n'assabenta prohibeix als seus militars parlar amb els enviats de Reagan. Tot i això, sembla demostrat que la iniciativa dels contactes amb Washington partí del mateix *ayatollah*. Als israelians, per la seua banda, els interessa mantenir encès el foc de la guerra al golf Pèrsic, paralitzant així dos enemics potencials de pes. I no és cap secret que Tel Aviv sempre està disposat a tirar una mà al seu protector nord-americà.

Durant agost i octubre continuen arribant armes i recanvis a l'Iran i, al novembre, és alliberat **David Jacobson**. Aleshores es fa públic, en un periòdic de Beirut, el compromís entre americans i iranians, i esclata l'escàndol. **Poindexter**, **McFarlane** i **North** en són les primeres víctimes. Es des-

cobreix també el desviament de part dels diners a la contra nicaragüenca, i tothom se'n desentén. Els israelians diuen que ells no han tocat diners, els líders antisandinistes, que no els han rebut; finalment, s'aclareix que els diners provenen d'una caixa forta suïssa i d'un compte corrent secret de la CIA en aquell país. Els Estats Units han enviat unes 300 tones de material militar a l'Iran i han cobrat per ell prop dels cinquanta milions de dòlars, dels quals només dotze arriben a Washington.

Ací naix la segona part de la crisi ¿on va a parar la resta? A la contra antisandinista. A afiançar una de les obsessions de Ronald Reagan des que arribà al poder: acabar amb el govern legítimament constituït a Managua.

Des que el Congrés, l'any 1981, decidí posar mesures limitatives al president nord-americà en la seua política d'ajut a la contra, Reagan no ha parat de vorejar la il·legalitat. I, així, al desembre de 1981 es descobrí que guerrilles antisandinistes s'entrenaven a Florida, violant la legislació neutralista dels Estats Units. L'any següent, pel novembre, corre el rumor que la CIA ha contractat militars argentins per a l'entrenament de les forces sandinistes. L'Agència Central d'Intel·ligència ho desmentí rotundament.

L'operació il·legal de major envergadura en què es va veure involucrada l'administració republicana fou en el minat dels ports nicaragüencs, on es demostrà la participació directa de militars nord-americans. Nicaragua denuncià els fets davant el Tribunal Internacional de la Haia, el qual resolgué, pel juny d'enguany, contra els Estats Units. L'administració Reagan no reconegué la jurisdicció del tribunal internacional i ignorà la sentència.

Mentrestant, també s'havia descobert l'existència d'un terrorífic manual de subversió elaborat per la CIA i en poder dels contres i l'assessorament que el coronel **North**, ara també implicat en la venda d'armes a l'Iran, feia a dirigents antisandinistes. A l'octubre d'aquest mateix any, finalment, un avió era derribat sobre territori nicaragüenc, mentre era pilotat per un membre de la CIA anomenat **Eugene Hasenfus**. L'avió anava carregat d'armes i era la primera prova irrefutable del fet que el president americà estava burlant les limitacions imposades pel Congrés. La derrota electoral de Reagan i els republicans en les legislatives de fa uns mesos augmentà la creença de l'administració que havia de cercar fonts alternatives —i il·legals— de finançació de la

possible amb elements pro-americans o almenys no bel·ligerants amb els EUA.

Al setembre d'aquell mateix any els israelians, actuant, segons ells, d'acord amb la Casa Blanca, lliuren dos avions carregats de recanvis a Iran. Als pocs dies, el primer dels ostatges, Benjamin Weir, és alliberat al Líban.

No és solament una qüestió de procediment, sinó sobretot una qüestió de credibilitat. Encara que salví la presidència, la soledat de Reagan restarà manifesta a l'exterior. No es podran fiar d'ell els països àrabs aliats, que després de tant d'atac als països qualificats de «terroristes» veuen ara com és capaç de pactar amb ells. Prop de casa seva, a l'Amèrica Central, la qüestió de la «contra» apareix més enverinada que mai i difícilment podrà obtenir Reagan més ajuts del Congrés i el Senat envers una guerrilla tan desprestigiada. A Europa, Chirac ja ha alçat la veu demanant, d'acord amb Mitterrand, una nova carta de la seguretat europea que faci més present el vell continent en les negociacions entre els dos grans. L'«Irangate» accelera el marcatge que els europeus volen fer a Reagan.

Massa problemes, certament, per

a qui semblava fins fa poc per damunt de tota sospita i que apareix amb la imatge d'home totalment dominat pels habituals jocs de la CIA, que de nou s'ha mostrat com el principal poder, més que el Congrés o el mateix president, en la política exterior dels Estats Units.

La inevitable comparació d'aquest afer amb el Watergate no solament és efectiva en la ruptura progressiva de l'equip del president, sinó que va molt més enllà de la simple política interior, com fou aquell cas, per penetrar en la política exterior, amb tota una rauxa de desconfiançes o, pel cap baix, escepticismes.

La credibilitat de Reagan ha restat seriosament damnada. El president de la gran imatge ja no tornarà a ser el que era. Voltat de soledat, potser a la fi només li resti un fidel: la seva inefable Nancy. □

Estat de setge

El paper de la premsa

Amb Bob Woodward al front, una legió de periodistes s'ha mobilitzat ja arreu del món per començar a encaixar les peces del trencaclosques que ja es coneix amb el nom d'*Irangate*.

Als Estats Units són *The Washington Post*, i *The New York Times* els dos periòdics que per ara estan dedicant un major esforç a aclarir els claus de l'operació McFarlane. El primer d'ells desvelà el dos de desembre que el multimilionari Ross Perot havia depositat en un compte bancari suís una elevada quantitat de diners que servirien per pagar el rescat dels hostatges. I, més greu encara, Perot reconegué haver-ho fet a instàncies de l'administració Reagan. El mateix Perot ho confirmà tot en el programa *Nightline* del canal televisiu ABC. Abans, el 17 de novembre, el *Post* també havia explicat que fou Khomeiny qui decidí l'obertura d'Iran als Estats Units. El president Reagan havia fet córrer la versió que s'havia prestat al joc per reforçar els sectors moderats de la revolució islàmica, que, segons ell, havien estat els impulsors de l'acostament als Estats Units contra l'opinió de l'*ayatollah*.

The New York Times, per la seva banda, anunciava el 29 de novem-

bre que l'almirall John Poindexter havia destruït documents comprometedors per a alts càrrecs de l'administració republicana.

D'altres revelacions menors, aparegudes en aquests i en altres periòdics nord-americans, han anat contribuint a encaixar peces. Així, el *Miami Herald* aconseguí demostrar que Reagan durant les restriccions del Congrés a l'ajuda als antisandinistes havia autoritzat North a buscar fonts monetàries alternatives de suport a la contra, vinguesen d'on vinguesen, i *Los Angeles Times* que l'FBI investigava el polèmic coronel.

També els grans setmanaris *Time* i *Newsweek* han procurat servir cada setmana informacions acurades sobre el desenvolupament de la crisi. Fou *Time* qui insinuà primer la connexió amb el milionari Adam Kasshogui, i *Newsweek* la primera a traçar la ruta europea dels vaixells que transportaren les armes a Israel, des d'on s'enviarien a Iran.

Aquest pas per Europa, de les armes, ha servit perquè els nostres periòdics tinguessen primera matèria d'investigació. I així *La Presse de la Manche* identificà el vaixell carregat amb material militar que havia recalat a Cherbourg mesos abans,

com un dels integrants de l'operació; *L'Humanité* relacionà aquesta notícia amb una altra apareguda al diari suec *Dagens Nyheter*, on el president del sindicat de mariners danesos denunciava que eren d'aquesta nacionalitat els vaixells participants en l'operació, i *El País* confirmà que avions EUA carregats de material militar havien fet escala a Madrid i Màlaga, camí d'Israel i, segurament, d'Iran.

El transcendent *The Times* londinenc està jugant, finalment, un paper clau en la investigació, gràcies al seu corresponental en l'Orient Mitjà Robert Fisk, considerat com l'home amb més bones fonts informatives de la zona. Fisk arribà inclús a publicar el nombre exacte d'avions americans que aterraren a Teheran durant la visita de MacFarlane: vint, carregats de material militar.

Conten que Richard Nixon arribà a exclamar: «¡Déu meu, són insaciables!» una de les vegades que els seus col·laboradors l'informaren de les noves revelacions de la famosa parella Bernstein/Woodward. Conten també que Reagan comença a sentir-se assetjat per un exercit de periodistes. Un exercit massa eficaç per poder ser aturat amb poca cosa. □

Venta del Toboso

RESTAURANT

Menú degustació
d'ànec

2.200 ptes.

Menú de treball

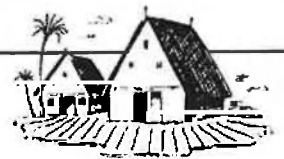
1.600 ptes.

Mar, 22 · telf: 332 30 38 · 46003 Valencia

BAR-RESTAURANT

Canyes

Especialitat...

cuina valenciana

... Menjar per encàrrec al tel. 323 54 15
(dimecres tanquem)

Carrera del Riu, 316 • 46012-PINEDO (l'Horta)

guerrilla antisandinista. El desviament de fonts provinents de la venda d'armes a Iran en fou una.

Europa, estupefacta

Però no és només a l'interior dels Estats Units on s'alcen les protestes per l'actuació de l'administració Reagan i on es viu el desconcert per l'actuació del president. A Europa, encara sotragada per l'impacte del *raid*

França, mentrestant, **Jacques Chirac**, apressat per la revolta dels estudiants de París, encara ha trobat un forat per reclamar de nou, en la línia tradicional dels francesos, una força militar independent europea. Els conservadors francesos no han encaixat gens bé les explicacions del president nord-americà, i hi ha qui s'ha preguntat en públic si el liderat del món occidental pot quedar en les mans en què és ara.

A Alemanya, finalment, la situació

soledat no es limita a la política interior.

¿Què pot passar?

No és fàcil preveure què passarà a partir d'ara. El reconeixement de l'error per part de Reagan pot alleujar o agreujar les coses. L'exèrcit de periodistes que revisen fins l'última nota de les papereres serà difícil de frenar, i la sensació de frustració planant sobre Amèrica no sol conduir a bons ports.

Per als republicans, una acceleració de la crisi, amb la possible dimissió de Reagan, tindria unes conseqüències catastròfiques durant dècades: els dos últims presidents republicans s'haurien vist obligats a dimitir per actuacions irregulars. Per a qualsevol partit polític, aquest pes seria una llosa a què s'haurien d'enfrontar els seus candidats amb una quantitat d'astúcia i entusiasme quasi impossibles. Nixon i Reagan significarien la tomba del Great Old Party durant molts anys.

Però, més enllà d'això, caldria preguntar-se si el sistema polític nord-americà resistiria la topada sense grans traumes. Els Estats Units són el país més abstencionista del món, però Reagan els havia fet creure en el retorn de l'Amèrica daurada, després de la humiliació sofrida per **Carter** en el mateix Iran que ara assetja Reagan.

L'*Irangate* no és el Watergate, ben cert. **Nixon** es va entossudir a amagar els fets i a traure'ls importància. I ara Reagan, aconsellat entre altres pel mateix Nixon, ha decidit nomenar un fiscal independent, ha demanat al congrés que n'accelere la investigació i ha reconegut alguns dels seus errors. La societat americana no vol, d'altra banda, tornar a viure aquells dies d'angoixa del 1973 en què el president Nixon havia de repetir una vegada i una altra que ell no era un delinqüent. Però, igual com passà aleshores, el president dels Estats Units ha arribat a creure's que podia burlar la llei, que aquesta no havia estat inventada per a segons quines coses i que, en qualsevol cas, no el podrien descobrir.

Aquesta actitud és la que deixà sol, rere les cortines de la Casa Blanca, Richard Nixon i el conduí a l'helicòpter final aparcat als jardins del 1600 de Pennsilvània Avenue. Aquesta és també l'actitud que està deixant sol Ronald Reagan i que podria portar-lo a prendre el mateix helicòpter, al costat d'una Nancy, vestida de roig, que preguntarà «¿per què Ronnie?», mentre veu allunyar-se Capitol Hill i la seua Casa Blanca. □

Reagan amb Shultz.

americà sobre Líbia, les reaccions de molèstia han estat ben paleses.

A Itàlia, el *Corriere della Sera* es dona pressa a acusar d'arrogància, hipocresia i cinisme el govern nord-americà. ¿La raó? Itàlia havia hagut de suportar atacs gravíssim arran de la seua actuació durant el segrest del vaixell Achille Lauro. Als italians fa molta gràcia pensar que, mentre la premsa americana maleïa el seu país per haver deixat escapar **Abu Abbas**, **McFarlane** ja estava negociant amb els iranians. «Vergonya Itàlia» escriu en portada el *Post*. «¿Qui ha de tenir vergonya ara?», replicaven els editorials italians aquests dies.

Més difícil ho té **Margaret Thatcher**, que veu com s'obri un interrogant al seu davant: ¿continuar la seua inflexible política de no col·laboració i boicot als estats que, segons ella, presten suport al terrorisme (i, per tant, hauria de condemnar la venda d'armes a l'Iran) o fer costat al seu amic Reagan i la nació a la qual Anglaterra se sent més fermament unida? De moment, ha optat per ser discreta, però aquesta és una posició que no podrà mantenir gaire temps. A

és vista amb por. Els alemanys segurament són els que millor poden entendre el president Reagan, ja que ells s'han passat anys comprant la llibertat de dissidents de l'Alemanya Democràtica. Però els alemanys tenen por que aquest afer no redueca la capacitat de moviments del president Reagan i el condueca a acords amb l'URSS sobre desarmament per tal d'apaivagar la tensió. Si Reagan viu amb perill no serà fort davant els russos. Aquesta és la tesi repetida en la república federal aquests dies. Una tesi, però, que no té per què ser certa.

En qualsevol cas, la visió europea de l'*Irangate* no pot ser més confusa. Que el liderat del món occidental ha quedat aquests anys en les mans de Reagan és indiscutible. Que els governs europeus han assumit, d'una o d'una altra manera, les peticions nord-americanes de major fermesa contra el terrorisme, és evident. Que ara les seues opinions públiques poden sentir-se estafades és indubtable. Les opinions públiques, estafades, i els governs, sense líder. Malament ho tindrà Ronald Reagan per tornar a trobar el suport unànim dels governs europeus. I això vol dir que la seua